

րի պես ինձ վերից վար լափող,
Կարմիր մշուշի մեջ քո արյունն էր եռում
Սրտիդ գավում կարմիր գինու նման ծափող:

Մեր աչքերին թեթև քող էր իջել կարմիր,
Ամեն ինչ կարմիր էր, կարմիր-կարմիր երազ.
Կար մի կարմիր հասակ, կարմիր խռովք կար մի,
Ու կար կարմիր-կարմիր երջանկություն մի խառ...

Անգո էին բոլոր խոսքերը մեզ համար.
Մեր սրտերն իրարու տեսնում էին և մերկ...
Կարմիր փոթորիկ էր... բախտ կար, սիրտ կար, սեր կար
Եվ... այդ սիրուց ծնվող կարմիր-կարմիր մի երգ...

ԱՐԵՎ ԵՎ ԼՈՒՍԻՆ

Արևի պես բորբ ես, արևի պես հրկեզ,

Արևի պես սուրբ ես, անբիծ,
Ես լուսնի պես դալուկ՝ աչքս հառած միշտ քեզ,
Գունատվում եմ անգամ ամպից:
Արևի պես մեծ ես, արևի պես շռայլ,
Արևի պես ինձ քեզ քաշող,
Ես՝ լուսնի պես թախծոտ, գիշերվա պես մռայլ,
Ֆոսֆորային սառը մի շող:
Ա՛խ, լուսնի պես ես միշտ միայն փնտրում եմ քեզ՝
Ապավինած բախտի գուլթին,
Երբ հակվում ես արդեն, ավա՛ղ, արևի պես
Դու քո կյանքի մայրամուտին...

ԵՐԳՈՎ

Երգով կյանքդ խուժեմ,
Երգով սիրտդ հուզեմ,
Երգով սերդ ուզեմ,
Սե՛ր իմ:
Երգով վերքդ բուժեմ,
Երգով վիշտդ ուսեմ,
Թեկուզ ինքս տուժեմ,
Տե՛ր իմ:
Երգով քո գիրկը գամ,
Երգով սիրտն իմ քեզ տամ,
Թո՛ղ այն պատվի անգամ
Վերքով:
Երգով իմ վիշտը լամ,

Մահվան վրա խնդամ,
Քանզի ապրում եմ, կամ
Երգով:

ՀԱՉԱՐ ԱՆԳԱՄ

Հազար անգամ ծանրութեթև անեմ բառը
Եվ նոր ասեմ,
Հազար անգամ ծանրութեթև անեմ քարը

Եվ նոր տաշեմ,
Հազար անգամ ծանրութեթև անեմ քայլը,
Նոր կատարեմ,
Հազար անգամ ծանրութեթև անեմ փայլը
Եվ նոր փարեմ...
Ծանրութեթև անեմ խոսքը հազար անգամ,
Նոր հավատամ,
Ծանրութեթև անեմ, ավա՛ղ, և սերն անգամ,
Նոր՝ սիրտս տամ...
Տեր իմ Աստվա՛ծ, ի՛նչ թեթև են մարդն ու սարը,
Եվ ի՛նչ ծանր է մեր այս ապրած անլուրջ դարը...

ՇՈՒՐԹԵՐՍ ԱՍՈՒՄ ԵՆ

Շուրթերս ասում են. «Գնա՛,
Չեմ ուզում, չեմ ուզում ես քեզ...»,
Իսկ սիրտս ասում է. «Մնա՛,
Չեմ ուզում, որ դու ինձ լքես...»:

Շուրթերս ասում են. «Էլ վե՛րջ,
Չեմ հիշի անունդ բնավ...»,
Իսկ սիրտս ասում է. «Իմ մեջ
Ապրում ես ու կապրես, իմ լա՛վ...»:

Շուրթերս ասում են. «Ոչի՛նչ,
Երջանիկ կլինեմ կրկին...»,
Իսկ սիրտս ասում է. «Ի՞նչ, ի՞նչ...
Է՛լ կյանքում չեմ սիրի մեկին...»:

Համբուրի՛ր, համբուրի՛ր դու ինձ...

ՀԵԹԱՆՈՍ ԵՐԳ

«Ձեռք քաշեի անմարմին, ցնորածուկի
դրախտից,
Հավատայի, որ սիրտդ լոկ ինձ

«համար է գարկում»:

ՀՈՎՀԱՆՆԵՍ ՇԻՐԱԶ

Այնպե՛ս ամուր ես ինձ կրծքիդ սեղմում,
Գրկումդ պահում այնպե՛ս կարոտով,
Մրմունջն իմ շնչատ է՛լ քեզ չի մեղմում.
Արբե՛լ ես սիրուս նուրբ ծաղկահոտով:

Մարմինն իմ գալար ճիչ է թռչնակի՝
Վանդակված քո պիրկ բազուկների մեջ,
Թո՛ղ որ սրտիկս ահաբեկ թակի.
Համբույրիդ բազեն իմ շուրջն է անվերջ...

Այրո՛ւմ է շունչդ, հեքդ խռովում
Արյունն իմ անփորձ ու անմեղ հոգիս...
- Թեկուզ խեղդվեմ գգվանքիդ ծովում,
Բայց դու չե՛ս կապի, չե՛ս կապի գոտիս...

ԿԱՐՈՂ ԵՄ ԵՍ

Երեկ, հոգի՛ս, լեզվով իմ չար
Ցավ տվեցի ես քեզ,
Թեև չկար մի լուրջ պատճառ,
Եվ դու մեղմ էիր, հեզ...

Ցավ է դարձել այսօր սրտիս
Քեզ պատճառած ցավը.
Քո անունն է բազմել շուրթիս`
Պարպած սիրուն գավը...

Թեքվել է, տե՛ս, արևն արդեն,
Իսկ դու չկաս... ո՞ւր ես...
Միշտ եղել ես հաշտ ու անքեն...
Այս ի՞նչ դավ է. լուռ ես...

Հաստատ գիտեմ՝ խոսքերս չար
Դու կներես շուտով,

□Սիրուց դարձած խեղճ ու անճար`
Ինձ մոտ կգաս փութով...

Չէ՛, չեմ ուզում ես այս անգամ
Քեզնից մի նոր ներում.
Տղամարդը թույլ ու անկա՞մ...

Հոգիս դա չի գերում:

Թե չես կարող սիրել դու ինձ
Հպարտ, ինչպես տերը,
Պետք չէ ինձ քո սիրուց ոչինչ.
Մի՛ տար այդ վատ դերը...

Թե չե՛ս կարող... կարող եմ ես
Ասել նույնիսկ՝ մի՛ գա...
Թեկուզ սիրտս սիրուդ անտես
Մոխրի՛ վրա սգա...

ԱՐԺԵՐ-ԱՐԺԵՐ

Իր մոր գրկից
Փոքրի՛կ-փոքրի՛կ
Մի թուխ մանկիկ
Ժպտում է ինձ...
Անմե՛ղ-անմե՛ղ ու միամիտ
Աչիկների համար այս ջինջ,
Այս ժպտի համար վճիտ
Ու խելացի
Այս հայացքի՝
Ականակիտ
Լուսնյակալի՛ճ...
Հիմա եմ լոկ, ավա՛ղ, զգում
Արժե՛ր, արժե՛ր

(Թեկուզ հետո կյանքը պատժեր

Ու ինձ մերժեր)՝

Այն ժամանակ ես քո գրկում

□Չոհեի ինձ...

Կգտնեի այսօր ես քեզ՝

Սիրով անշեջ,

Մաքուր ու վեա,

Իմ մանկան մեջ

Անմե՛ղ-անմե՛ղ...

ՓՐԿՕՂԱԿ

Սպասումներիս նավը խորտակվեց

Քո երկարատև լռության թափից,

Իմ վերջին հույսի դուռն ամուր փակվեց,

Մնացի ծովում ու հեռու՝ ափից...

Ավա՛ղ, չի կարող ինձ փրկել ոչինչ,

Մինչև իսկ՝ բախտի քամին հաջողակ.

- Իմացիր, որ քո սիրո կանչը ջինջ,

Ա՛խ, կլինի ինձ նետված փրկողակ...

ԻՄ ԻՍԿ ՁԵՌՔՈՎ

Գնամ եմ լույսի հետքով.

Երևի գտնեմ կորածս,

Շարժվում եմ հույսի հետքով.

Գտնեմ ու հանեմ հորածս...

Գնացի... բայց, շահ տ ափսոս,

Հին սերն էր այսօր նորածս.

Գտա սոսկ մի շիրմափոս...

Իմ իսկ ձեռքով էր փորածս...

ՀԱՆՑ ԿԱՐԻՃ

Չիմացա՝ իմ սերն ինչո՞ւ

Այս հողում արմատ չծագեց.

Թափառեց՝ ինչպես գնչու,

Հազարի բախտին քար գցեց...

Մեկ ինչո՞ւ սերն իմ անխոց

Իր բախտի ճամփան իսկ խցեց...

Հանց կարիճ՝ ինչպես այլոց,
Այնպես էլ ինքն իրեն՝ կծեց...

ՍՐՏՆԵՂՈՒԹՅՈՒՆ

Արևն իր ոսկիե հալել,
Սենյակս ոսկով լցրել է.
Սեր-հավքն իր թևքը ծալել,
Սրտիս է իջել, կտցել է...
Կարծել է՝ միրգ է հասուն.
Բույն հյուսել, նրան կցվել է...
Թողած տաք սրտերն բազում
Իմ նեղսիրտ սրտում խցվել է...

ՀԻՇՈ՞ՒՄ ԵՍ ԴՈՒ ԻՆՁ

Արդեն վաղուց է, որ չեմ տեսել քեզ
Եվ ոչ մի փոքրիկ լուր չունեմ քեզնից,
Անհոգ վազում է ժամանակն անտես.
Արդյոք, դեռևս հիշո՞ւմ ես դու ինձ:

Գուցե բախտդ քեզ իր գիրկն է առել,
Ու կտրվել ես քո հին հուշերից,
Բախտիս ժպիտն է շուրթերին սառել.
Արդյոք, երբեմն հիշո՞ւմ ես դու ինձ:

Քո պայծառ դեմքը, աչքերը ժպտուն
Հառնում են իմ դեմ օրերի մուժից,

Արթուն է միտքս, հոգիս է անտուն.

Իսկ դու երբևէ, ա՛խ, հիշո՞ւմ ես ինձ:

Գիտեմ՝ կհասնես տենչերիդ գահին

Ու չես նշմարի ինձ քո բարձունքից,

Բայց երջանկության կամ վշտի պահին

□Գոնե մեկ անգամ կհիշե՞ս դու ինձ:

Ի՞նչ ԱՆԵՄ

Առաջվա թռչունը չեմ.

Դարձել եմ ես հավք տնակյաց,

Այն ճարպիկ մրջյունը չեմ.

Ապրում եմ՝ բախտի դուռն ընկած...

Ի՞նչ անեմ՝ նորից բերք տա,

Տեր, կենաց ծառն իմ քո տնկած.

Թե հանկարծ իմ սե՛րն էլ գա՝

Սրտիս սուփրին կա... ցամաք հաց...

ՀՈԳԻՍ ՓԼՏՐԻ

Փնտրում եմ հետքն իմ սիրո՝
Հարազատ, անուշ վայրերում.
Հուշերս՝ ինձնից խռով,
Հսկում են ինձ իմ քայլերում...
Շա՛տ ափսոս, որ չեմ գտնի
Հին սերս այս նոր փայլերում.
Մնում է՝ հոգիս փնտրի
Նրան՝ սրտիս խուլ այրերում...

ՀԻՄԱ ՄԵԿ-ՄԵԿ

Այս հողում արդեն վաղուց
Իմ ոտնահետքը չի եղել.
Սրտիկս՝ աղոթքի խուց,
Կարոտն այսքան խիստ չի նեղել...
Դու երբեք չես իմանա՝
Որքա՛ն եմ արցունք ես հեղել,
Ի՞նչ պիտի անես հիմա.
Չես կարող հոգին իմ պեղել...
Սիրուս հուրն ու ցավն անբեկ
Այնքա՛ն խորն եմ ես անթեղել,

Որ, ավա՛ղ, ինձ հիմա մեկ-մեկ

Թվում է, թե ոչի՛նչ չի եղել...

ԿՇՏԱՑՐԵԼ Է ԻՆՁ

Իմ հոգին երբեք չի լինի

Ցմրուր պարպված գավաթի պես,

Եվ սերս՝ որպես թունդ գինի,

Կլինի հաստատ՝ հավատիս պես...

Շիտակ եմ անցել իմ ճամփան.

Դարն ինձ ծաղրում է կավատի պես,

Կոկորդիս կանգնած կյանքն անհամ

Կշտացրել է ինձ խավարտի պես...

Իմ

Իմ

քո

լույս

մտերիմ,

քույր,

փերին՝

ԱՆՏԱՎՈՒ ԻՄ

Անտառ

Գանգրագիսա՛կ

Ես

Անթագակիր, մաքուր...

Եմ

Մաքուր՝ զով շնչիդ պես,

Հոգուդ նման՝ շռայլ,

Քեզ պես՝ շքեղ ու վես,

Մե՛կ խնդուն, մե՛կ՝ մռայլ...

Քողն իմ կաթնամշուշ

Ծածանվում է վրադ,

Արցունքածին մի հուշ

Կայծկլտում է վհատ...

Տեղ տուր, անտա՛ռ, դու ինձ

Կանաչ քո հեքիաթում,

Ուր քո ծառ ու թփից

Բարություն է կաթում...

Ուր իմ ցաված սիրտը
Կամոքես քո սիրով...
Տեղ տուր, գամ քո գիրկը
Կարոտներիս ծիրով...

Ես՝ քո փերին լուսաչ,
Պարեմ թեթև, անքուն,
Լողամ ուռկան հյուսած
Կանաչ քո հորձանքում...

Ճառագեցի ես սեր
Չորս ծագերն աշխարհի,
Ճամփաս քար էր ու լեռ,
Բախտն էր ձեռքում չարի...

Չեկավ ասպետն իմ քաջ.
Երազներս են մթնում...
Անտառ, ես քո կանաչ
Կուսանոցն եմ մտնում...

ԷՔԱՊՐՈՆՏ

Մի չնչին բանից վնասվեց ձեռքդ,
Վարդի պես իսկույն հուրհրաց վերքդ,
Դու ծիծաղեցիր անփույթ ու պայծառ,
Ասացիր. «Ոչի՛նչ, բան չպատահեց...»:
Ա՛խ, ի՛նձ պատահեց, բայց դու չիմացար.
Մի կաթ արյունը իմ սրտի՛ն կաթեց...

ԱՅՈ՛, ԽՈՀԵՄ, ԽԵԼՈՔ...

... Սերը նաև խոհեմ, խելոք պիտի լինի,
Որքան էլ այն եռա որպես քա՛ղցր մաճառ,
Որ այն խմվի կուժ-կուժ՝ ոնց յոթ տարվա գինի.
Որ վայելվի ցմահ, յոթներանգվի պայծառ...

Այո՛, խոհեմ, խելոք... ի սեր սիրո կենաց,
Հանուն կոկոն սիրո վաղվա փթթող վարդի...
Բայց քո սերն ինձ համար (սրտիդ ալքը լա՛վ բաց...)
Ցորեն հաց է... ավա՛ղ, բայց ո՛չ առանց հարդի...

Այո՛, խոհեմ, խելոք... բայց ո՛չ անհամարձակ,
Բայց ոչ այնքան երկչոտ ու վախվորած այնքան,
Որ սովյալիս սիրո՝ կարոտ աչքը անհագ,
Քո տված սեր-հա՛ցն իսկ թվա անհա՛մ մի բան...

ՍԵՐ ՊԵՂԵՐ

Այս սիրուն գարնան օրն ինձ
Գարնան պես անուշ սեր բերեր,
Թևածեր սիրտս նորից,
Իրեն փշրողին լուռ ներեր...
Գեղգեղար իմ կրծքի տակ,
Սեր երգեր մարդկանց ու գերեր...
Բաց աներ սրտերը փակ,
Ցավի մեջ անգամ սեր պեղեր...

ԱԶԹԵՐԴ ԿԱՊՈՒՅՏ

Կապույտ աչերիդ բոցերում կապույտ
Ցանկացար սիրտս հրկիզել սիրով,
Ցանկացար տիրել հրով ու սրով՝
Կապույտ աչքերիդ ժպիտով անփուլթ...

Գոլ սարսուռ անցավ, սիրտս պապանձվեց,
Ահով ծվարեց կրծքում իմ տաքուկ՝
Որպես պախրայի սրդողած ձագուկ...
Գոլ սարսուռ անցավ, և հոգիս խանձվեց...

Չտեսա՛ն, սակայն, աչքերդ կապույտ՝
Իրենց պաղ բոցերն ինչպես սահեցին,
Եվ հոգուս թևերն ինչպես սառեցին...

□ Չտեսա՛ն, սակայն, արցունքս պո՛ւտ-պո՛ւտ...

ԳՈՒՅԵ ՄԻ ՕՐ

Հովի հետ սեթևեթում,
Նազում է դեռատի բարդին,
Հրայրքոտ հայացք նետում,
Խփվում է սիրո սուր կարթին...
Է՛հ, գուցե ես էլ մի օր
Մոռանամ բյուր ցավերն իմ հին,
Փարատեմ վշտերն իմ խոր,
Անտեսեմ և աշխարհն այս սին
Ու, տրված բախտիս քամուն,
Վերստին ես զգամ ինձ կին
Եվ գնամ, հույսով անհուն

Փարվեմ իմ սիրո հուր վարդին՝

հնչալես խեն